

LBRIS

We know
books

Mareș Nițulescu

O lume văzută pieziș

Volumul I

Epoca de aur

Motto : “Doamne, iartă-ne, pentru greșelile noastre.....”

Dedic această colecție de trăiri,
închisă între copertile sufletești ale
unui smerit călător prin viață, celor pe
care i-am cunoscut și nu m-au
cunoscut.

Editura Muntenia

I. CURCUBEUL	5
II. MAHALAUA	14
III. DIN GREȘEALĂ ÎN GREȘEALĂ LA VICTORIA FINALĂ!	104
IV. GROAPA	137
EPILOG	221

I. CURCUBEUL

Cerul brăzdat de fulgere, rupere furibundă de nori, părea să se prăbușească din moment în moment. Cu nasul strivit de geamul ferestrei mici, simțeam fiorul acestui spectacol al naturii dezlănțuite, umezit parcă de contrastul sticlei reci cu aburii de afară ieșind din pământ, că după un incendiu universal, ce se stingea. Ultimele picături grele, parcă erau de plumb, mai răpăiau haotic pe cartonul, care astupa o veranda improvizată.

Deodată, o liniște se așternu molatec ca după un somn agitat, orizontul se lumina, iar pupilele se dilatau văzând un alt spectacol, o eșarfă multicoloră, un curcubeu imens era aruncată peste podul Anghel Saligny cu Dunărea alunecând pe sub el, mă fascina și îmi dădea senzația că natura s-a pregătit să mă surprindă cu vraja ei, să-mi simt venirea pe lume odată cu măreția ei. Am privit în jur, bucătăria mică, într-un colț o sobă cu plita rece și neagră, un pat sprijinit sub fereastră, părea și mai întunecoasă.

Am simțit că se întâmpla ceva, m-am apropiat de o oglindă veche și spartă cu nervuri incomode deformând imaginea pe acel hol la fel de întunecat, și printre umbre m-am privit curios.

Nu-mi aduceam aminte să mă fi privit înainte, decât în treacăt, fără să dau importanță, la ce se vedea, cine și ce era reflectat de ea. Probabil, trecusem de faza aceasta, precum făceam mai târziu cu câinele meu nedumerit când îl împingeam în față oglinzii fără să se

mire, doar puțin intrigat de ce am cu el văzând nedeslușit o formă, ceva anume în contrast cu ce știa despre el și pe care nu-l recunoștea nici în ruptul capului. De unde să știe bietul animal că oglinda nu era pentru el atât de importantă, mai degrabă se gândea că ar fi fost mai bine să-i dau ceva de mâncare, decât să fiu atât de absurd să-l împing că să vadă acel ceva asemantor cu el, sau să se mire de ceea ce era în oglindă. În schimb, dădea din coadă nedumerit la ceea ce făceam cu el opunând rezistență și privind încăpățânat în altă parte decât în locul misterului celui din realitate pe care voiam să-l descopere. Eventual, în mintea mea naivă și curioasă voiam să latre la el însuși, însă, mai aveam puțin și începeam să latru eu, să-l stimulez că doar nu mă străduiam în zadar, să se autodescopere și să se mire ca și mine de ceea ce vedea în aceeași zi. Așa că m-am lăsat păgubaș, experimentul făcut, chiar și cu o pisică și cu faimosul meu cocoș Boto din ograda cu orătănii, a dat greș mereu cu toate eforturile. La fel și eu, până în acea zi, am dat greș. Probabil, când eram la faza de patru ori patru, mersul de-a bușilea, am fost împins, m-au bulucit în fața vreunei oglinzi, dar, nu mi-a rămas nimic pe rețină, poate, puțină nedumerire, ce au cu mine de-mi pun aproape în nas o chestie lucitoare, așa cum făceam cu animăluțele din ogradă.

De data aceasta, în sfârșit, vedeam un omuleț pentru prima dată, un pui de om în pantaloni scurți și cu bretele, o cămașă în carouri. Materialul era acea pânză de toate zilele, care se numea acel popular “antijeg”. Vedeam niște ochi nedumeriți, căprui închiși, parcă mă investigau la fel și mă interogau, “cine ești, măi, pui de om?!”. Am

deschis ușa să ies în curte, primul pe care l-am văzut era botul lucios al celui mai bun prieten al meu, Haiduc, câinele făcut din petice, sprijinit pe labute în cușca lui, parcă mulțumit că furia ploii dezlănțuite trecuse, adulmeca pe nările umezite aerul proaspăt, răcoros. Avea trei pete mari maron aruncate asimetric pe o blană albă. Mereu, îmi ziceam în sinea mea, oare, de ce nu a avut suficientă blană să iasă toată din aceeași culoare?!

Aveam să înțeleg, mai târziu, că nu numai blană dintr-o singură culoare nu se putea, trăiam vremuri în care totul se lua pe bucățele, petice de hârtie, acele cartele, pâine, îmbrăcăminte și tot ce avea nevoie un om, însă, cu rația. Erau acele tichete pe care trebuia să le rupi cu grijă pe luna respectivă, altfel, o ratai și ieșai din rație pe următoarea perioadă. Probabil, asta s-a întâmplat și cu câinele meu, care și-a consumat rația de culoare, nu a mai avut tichete pentru toată blana la fel. Poate ar fi fost posibil, dacă avea nevoie de roșu, se făcea membru de partid și toată blana putea fi dintr-o singură culoare, pe gratis.

Am ieșit din acel vestibul, încă nedumerit, aveam senzația că acea ploaie torențială și imensul curcubeu aruncat peste Dunăre mi-au dat identitatea existenței, că mă pipăiam în mijlocul naturii și nu mă puteam opri din aspiratul aerului proaspăt amestecat cu reavănul pământului. Am ieșit pe porțiță improvizată, pe care mai mult o tărâm că să o deschid și desculț, că de obicei, încălțăminte era doar pentru ocazii deosebite, la școală, de sărbători, în rest târlici din pânză.

Am pornit pe contra apei din selurile, care se repezeau la vale.

Simțeam obiecte rătăcite, care erau duse și-mi izbeau picioarele în drumul lor, fiind că un dig ușor de depășit, apoi, o bucurie ascunsă în acest improvizat joc mă prindea în mrejele lui și parcă mă purta cu acele șiroiri de ape tulburi. Mă lăsam în voie, precum o barcă în derivă lovită de curenți de ape învolburate, așa cum, mai târziu, aveam să-i redescopăr înotând împotriva pe cursul în amonte al Dunării. Nu mă întrebam cine sunt, de unde vin, de ce nu am mai văzut un curcubeu așa de frumos, multicolor și viu. Vroiam să rămână așa, mereu! Și am rămas, în eternitatea mea! M-am descoperit, natura mi-a dăruit acest măreț spectacol să realizez că exist. Pentru prima dată am simțit acest lucru.

Între timp, au început să iasă și alți țânci din mahalaua, cartier Nord cum i se zicea, bulucindu-se în acele pâraie de ape vijelioase retrăgându-se de pe toată strada în seluri. Se pare, unii căutau monede de aur, argint și alte posibile obiecte cărate de ape din toate ungherele. Era metoda pe care o foloseam ceva mai târziu, să scoatem tot felul de vietăți din găuri din pământ, în lunca Dunării. Întâmplător, unii mai dădeau peste niște obiecte ciudate, ruginituri de monede, o mulțime de gunoaie ascunzând tot felul de ciurucuri fără valoare. În final, era plăcerea de a ne răcori în acele ape murdare, de multe ori alegându-ne cu răni la picioare.

Seara se lasă repede, curcubeul a dispărut, pe cer luna s-a aprins ca felinarul pe care aveam să-l admir în multe nopți de vara, petrecând în aer liber stând la bârfe copilărești și puși pe pozne. A două zi, am văzut mahalaua cu ochii țâncului în jur de trei, patru ani.

Acel curcubeu a fost primul meu pas în explorarea existenței mele. Începusem să cercetez mai atent, să descopăr, chiar a doua zi, ieșind pe prispă cu cana cu lapte. Desculț, ca de obicei, pregătit să plec în hoinăreală pe dealuri, prin păduri, dezmiardat de răcoarea dimineții de început de toamna, stând pe treptele de afară, pe prispa de la intrarea în casă, am început să studiez tot ce mă înconjură. Desopeream că exist și trebuia să fac ordine în percepții, simțuri, să deslușesc formele și rostul aparent al lor.

Casa în care locuiam, era de fapt o locuință într-una din barăcile construite imediat după al doilea război mondial. Erau făcute de “tovarăși” pentru a adăposti poporul la comun. Erau opt barăci, în general cu apartamente de două sau trei camere, cu sobe pentru foc cu lemne și teracote.

Începusem să disting vecinii, o amestecătură de nații, aș putea zice, greci, turci, țigani, unguri, români, un fel de mini turnul Babel. Predominau românii, însă, nici despre țigani nu puteam spune că erau puțini. Vecinul de perete, era o familie combinată grec cu lipoveancă, Stavru și Pașa, care vorbeau stricat românește, la fel că și ceilalți, de altfel, numeroasă familie de turci Ismail, sau familia de țigani, ai lui Ciupitu’ șoferul, ai lui Cherpedel țambalagi, mort la datorie cu țambalul în mâna pe treptele din fața barăcii, fiind îmbrâncit de ai lui Iofcea. Mai erau și Fairca, femeia cu un ochi de jumară sau cu unul la făină și altul la slănină, familia Iarca, sau Dom’ Iuster și alte neamuri venite de peste tot, de unde habar nu aveam, nici mai târziu. Era mahalaua veselă, cartierul Nord, mereu în război cu celelalte, cartierul

Victoria, Columbia, Ila și cartierul țiganilor cu malaci.

Mult mai târziu, după decenii, aveam să conștientizez că acel loc “unde nimic nu se întâmplă”, de fapt, era locul unde viață avea un ritm molcom cu pasiuni neștiute și profunzimi milenare, parcă de la facerea lumii încoace.

Da, m-am născut la doi pași de huma, unde urma să fie descoperit cuplul Gânditorul din cultura Hamangia. El șezând și scrutând îngândurat orizontul de parcă avea premoniția tristă a vremurilor ce urmau să vină, iar, ea docilă, cu un bazin robust, șezând alături, părea să fie consolată de ce se întâmpla așteptând să procreeze. Eram prea mic să înțeleg, deși, la istorie aveam să învăț despre acest memorabil lucru, geneza, amprenta destinului, fiind martor, urmând ca la această humă să revin, să revăd curcubeul, după ce îmi voi încheia misiunea în această viață efemeră.

Axiopolis...Axiopolis....descopeream viață de pe dealurile mahalalei Nord, cercetând panorama târgului așezat pe coline. Istoria era vie, deși, nu realizam de ce la apus, uneori, un cenușiu inexplicabil amenința să inunde insalubra mahala. Alteori, mahalaua părea contrastul nedeslușit dintre umbre, parcă, de la facerea lumii, în acel gigantic apus de soare roșiatic, ce se scufundă tot mai molatec, dincolo de Dunăre, dincolo de orizont sub aura unui curcubeu de toamnă .Totul prevestea o lume în contraste, pe care aveam să o cunosc mai târziu, și să o înțeleg, din ce în ce mai puțin. Era momentul în care deveneam conștient că voi avea multe de înțeles, de aflat despre mine, adică, oare cine sunt eu?!

Cu aceste prime semne de viață, crâmpeie de amintiri, am plecat luând ecurile din acele simple clipe încă reverberând, parcă și azi, aici, la capătul lumii, începeam aventura, o odisee a vieții, necunoscutul ascuns în ceața vremurilor. Începeam să visez, să inventez o lume paralelă, a mea, să mă salvez de la naufragiu!

Primul meu vis, care a fost real și va rămâne este acel curcubeu al vieții mele! Adesea eram furat de o nostalgie neînțeleasă contemplând așezarea cu acea curiozitate a unei revelații subite, vedeam casele înșiruite simetric pe coline, mai multe axe despărțite de văi, care se întâlneau concentric în zona numită centrul vechi, unde erau prăvăliile, piața în care se adunau la târg și cei din satele din împrejurimi, Dunărea, Seimeni, Rasova, Cochirleni, Topalu. Era locul unde s-a scris istorie, podul Anghel Șaligny, începutul canalului Dunăre-Marea Neagră. Aveam să descopăr, să aud de la părinți despre istoria frământată a acestui loc, răscoala seimenenilor împotriva luării feciorilor cu arcanul la armată. Cel puțin zece ani, nu se mai știa nimic despre ei. Erau luați de la munca pământului și duși departe să piardă ani în cătănie.

De aici, din această genă de Sibiu, amestecat cu aceea de regățean, am ajuns să fiu dobrogean, locul unde s-au refugiat și au găsit pământ liber ai mei. S-au așezat seimenenii de Sibiu pe malul Dunării și au săpat bordeie în pământ, însă, cu timpul, harnici au ajuns să-și facă micile averi, case construite la suprafață, gospodării cu animale, pământuri lucrate cu recolte în hambare. Bunicul din partea mamei, am auzit că a avut primul cazan de țuică din sat, cai și

gospodărie, batoză de treierat, fiind considerat chiabur de către comuniști, când au venit la putere. Era un om înțelept, un alt Moromete al locului. Mai târziu, venind comuniștii au fost persecutați cu colectivizarea de succes luându-le tot ce agonisiseră prin trudă o viață întreagă, aduși la sapă de lemn ca bun obștesc, redevenind pribegi. Se ducea totul din ogradă la colhoz ca pe apă sâmbetei.

Într-un astfel de moment, când Ion, feciorul prâslea, ieșea cu caii pe poartă, bătrânul de pe prispă îl întreba, “Ce faci Ioane, unde duci caii, tată?!”, Ion răspunse, “la colectiv îi duc, tată!”. Bătrânul îl întreabă din nou, “dar, oare tu i-ai cumpărat Ioane?!”. Ion, parcă indiferent la tot, cu zâmbet triumfalist de comunist, ca un netot, îi zise, “lasă, tată, că o să ne fie bine, cu toții împreună la colectiv, o să muncim cu spor..!!”. Ofta bătrânul și cu acel suspin se duse pe cealaltă lume, să spună și celor de acolo că fiul său, ăl mai mic și netrebnic risipea averea, ce cu sudoare o agonisise, cărând-o cu elanul dat de dragii lui noi tovarăși și naș Florea, golind bătătura.

Rămase bătrânul mut, privind neputincios și stând pe prispă ofta îndelung, văzând cum se năruie un vis, o viață în zadar, cum de pământul mai putea răbda încă. Și câte taine mai sunt îngropate în huma acestor locuri, unde Gânditorul cu perechea lui din cultură Hamangia le-or fi trăit!? Aveam să le descopăr în acel târg și împrejurimile lui cu obsedantă premoniție că voi îngropa multe speranțe în acea humă, pentru ca generațiile care vor veni să-și pună aceeași întrebare ca și mine. Topografia potecilor copilăriei se contura pe tălpile goale în verile fierbinți, iar, în suflet abrutizarea devenea o

O lume văzută pieziș

Volumul II

Epoca neagră

Motto: "Bun, dar cu noi cum rămâne
Ei au fost mari, tragici, sfinți...
Părinților noștri le-au fost părinți.
Dar cu noi, dar cu noi?
Lor le-a fost frig, au pătitit,
au mers prin zăpadă, prin noroi,
au murit și s-au nemurit.
Noi trăim, cu noi cum rămâne?
S-a hotărât ceva? S-a hotărât?
Când anume și ce anume?"

(Nichita Stănescu)

Explicație!

Orice asemănare cu personaje sau denumiri generice cu cele din realitatea înconjurătoare este total întâmplătoare, o lume ce pare trăită în virtual, un coșmar paradoxal, pe care-l reținem într-un alt sfert de veac infernal.

Editura Muntenia

Coșmar	5
Blestem	25
Pribegia unei obsesii complice	43
Eu sunt Zeus!	52
Piei satana!	61
Exilul	63
Răscoale	68
J'Accuse!	70
Rugă	78
Dedicație politrucilor	85
Chemarea străbunilor	87
Cugetări sau frământări	95
J'Accuse!	99

Cuprins de mrejele lui Morfeu pluteam pe o bolta înstelată, undeva, ca într-un vis pământean deasupra unor locuri, unde parcă trăisem aieva, tresărind adesea inexplicabil ca dintr-un coșmar. De pe bolta ca un fel de licurici agitați, haotici, stelele păreau în picaj către pământ ca niște comete ciudate, niște vârcolaci cu cozi de pulbere de lumină turbure. Pământul părea fulgerat de acest potop de licurici, de-a lungul și de-a latul "... era ca pe o planetă, unde lumina, încă, nu s-ar fi ivit...", (de TD), un loc de pățimit și de bezna înghițit! Intram în imponderabilitate răsucit ca de o turbăciune de vârtej nevăzut într-un tunel al timpului, într-o alta veșnicie prin bezna către lumina zburând, însă, nici urmă de vreun licurici nu se zărea la capătul celalalt al lui, tot mai mult întuneric mă învăluia și fiori reci îmi dădea. La orizont, o lumina crepusculară a unei toamne târzii cu reverberații de iluzii așternute molatec, la ceas târziu de seara, se strecura fantomatic către alte lumi.

În final, ajuns cu picioarele pe pământ, am recunoscut locurile, anotimpurile și pe cei care populau și viețuiau acolo. Da, ajunsesem chiar în toiul anotimpului meu preferat, sezon în care am fost procreat, toamna era deja în prag. În aer, încă mai plutea reveria ultimei veri toride cu aburi coborând în valuri de perdele ca de ceață din ce în ce mai densă. O mare aparent calmă, ca de obicei, cu iminenta premoniție a unei furtuni, însă, de data aceasta pe țărături și nu în

largul apelor sale. Aparent o lume în care nimeni nu bănuia în acea forfotă locală din port, un du-te vino în zona industrială, toate își urmau banalul ritual, un mult prea searbăd ritm de viață cu mimetism de ceață, că o urgie din senin se va abate. Natura își intra în drepturi conform anotimpului, ciclicitate ca un perpetuum mobile cu a destinelor în paralel, ca de obicei cu același răsărit și apus, acel covor de frunze-ngălbenite tot mai multe pe alei, același calvar nesfârșit, ce nu mai conta în următoarea zi, totul se derula cu indiferență, omniprezenta teamă obsedantă de ce avea să vina, acel leitmotiv autumnal, “oare, va fi o iarnă grea?!”

Din superstiții intuiam ce ne-ar putea aștepta văzând splina porcului sacrificat, sau nu mai știu ce oase îmbătrânite de umezeala vieții agonisită, fiindcă, de la guvernanți știam deja cât vom mai avea de tremurat, câte straie vom mai purta, câte cozi și ce a mai rămas la bilanțul de sfârșit de an, câte neîmpliniri sau tristeți mascate de simple satisfacții că în frigider era bunăstare, având de-a lungul veacurilor încăpățânarea și geniul supraviețuirii, o altfel de stare.

Mă cufundam în acea lume și mai adânc și greu de recunoscut, de parca nu m-aș fi născut, rătăcind cu gânduri sumbre prin labirinturi fără de sfârșit, adânc să mă scufunde. Parcă, reluam vechiul traseu cunoscut dintr-o viață anterioară, se făcea că mergeam în groapa în care după ani de scufundare, zi de zi intrând pe lângă “Vraja Mării”, primul restaurant din buza portului, la poarta unu, unde se derulau în fiecare seară paranghelii cu ageamii din toata lumea, navigatori amestecați cu portuari, putane și niscaiva băieți cucuieți și vigilenți.

Totul era rutină pe retină, nu vedeam ceva care să pară ieșit din comun, mai degrabă banal, amenințător de insipid, totul se mișca contrar acelor de ceas, o clepsidră cu două capete vrând inconștientă să țină timpul pe loc, clipa, momentul căderii în abis, în contrast cu ceea ce de fapt se întâmpla, o viață terna cu bucurii la nivel de supraviețuire. Un mic paradis de consolare efemeră în lumea bachiana mereu stingheră și pândită de abisul decăderii. Oricum, aceste impresii vor fi estompate în labirintul uitării colective, doar frânturi de amintiri de odinioară, când învățam mersul pe jos și descopeream că existam, care fac parte din acest voiaj scurt, vor rămâne din această viață efemeră pe pământ!

Și totuși, aruncat în timp de către destin, imun după ceva decenii de corvezi sociale, abrutizat am reluat ca un fel de partea a doua aceeași viață trecând prima parte pe curat, care își urma molcom cursul către nicăieri pe cele mai înalte culmi ale inutilului complet desăvârșit. Avalanșa de imagini, senzații, de la primii pași începură să se declanșeze ca un horror film alb-negru proiectat pe ecranul vieții derulat lent și nedeslușit începând cu zona din fața portului, scena capitală unde domina clădirea mitropoliei, care ne privea de sus spintecând liniștea cu sunete de metal greu slobozite de clopotnițe uriașe. Ceva mai jos, cazinoul plin cu stafiile trecutului dănțuind răsuna de zgomote de pahare, muzici asurzitoare, cu ceva protipendadă amestecată cu matrozi cu mușchii inflamați și dame de French can-can, părea un biet vestigiu al unui veac deja scurs, zdruncinat din temelii alungând moluștele din mare. În împrejurimi

ziduri vechi cu nervuri de timp lăsate, toate păreau niște mărturii ale unei istorii împietrite ca niște flori de mucegai strivite în ceaslovul timpului, ca niște tristeți estompate.

Din când în când, în liniștea zorilor la revărsarea lor, un strop de viață de care indiferența triumfală a mării nu părea tulburată, din văzduh se prăvălea ecoul acelor strigăte ascuțite și stridente ale pescărușilor lăsându-se în rotocoale, să fure mâncare din balcoane. Statuia sculptorului Ion Jalea, asociere cu doina cea de jale, de la poarta unu, o revedeam scrutând aceleași orizonturi cu conotații triste de multe decenii, fiind, poate, cel mai impresionat martor al celor două nave eșuate, chiar în rada portului aproape de cazinou, în perioada anului nou.

Amestecat printre ei, eram luat ca de un flux de acești docheri și coate-goale din toate ungherele portului, acele cete proletare, care apăreau și dispăreau fantomatic la revărsatul zorilor și la căderea serii înghițite de acea groapă, unde se derula la foc deschis bătălia cu viața, cu capitaliștii, cu serviciile, cu tot și toți care puteau fi contondenți, răzvrățiți sau nu semănau cu tovarășii cu fire omenoasă, mai bine spus, care nu erau patrioți și iubitori, așa cum le cerea conducătorul lor suprem. Ne apropiam, ca de obicei, toamnă de toamnă, de temutul decembrie, “te uita cum ninge-n decembre...”, mai pune o haina peste inima ta... trăind sentimente contradictorii, reintram în aceeași și parcă alta lume, prea mic contrast cu ce trăisem cândva. Era bucuria crăciunului ilegal și mai searbăda tradiție obositoare de an nou având memoria cu micul peltic, încă vie, acel mitoman și megaloman,

artificierul de odinioară, vorbind cu gesturi dând larg din mâini de parcă scotea apa cu ciurul din fântână, de nu se mai termina, intrând în case ca și acum pe aceeași fereastră mică, acoperită cu celofan pentru radiații și tot mai nefolositoare, de unde veneau numai prorociri sau nenorociri de tot felul! Revedeam acele lighene de conectare cu restul lumii încă spânzurate prin balcoane, ca după un taifun în blide și în oale fugind adușmecând alte unde cu groaza de abisalele osanale!

Populația părea invizibilă, nu conta deloc, proletari sau sobolani, un mondo cane inutil. Si totuși, era liniște, o toamnă ce părea cam lungă. Deodată, ca niște vârcolaci răzvrățiți pe cer, în eter răbufni un “șase” aruncat de licuricii fixați central pe bolta universului în plasa lor de păianjeni omnivori, tot mai vizibili deasupra capetelor noastre, fulgerând cu mânie de acolo, de sus, o nouă ordine mondială a unei lumi obosite deja aflată la apus. De acolo, de sus, începu spontan, ca și cum se deschisese cutia Pandorei, să se reverse ca dintr-un cazan cu apă fiartă un potop cu zvonuri pe la colțuri, pe alocuri din unghere cu interzise instrumente mediatice, numite “Europa sant” sau “șopârlița”, “radio Erevan”, în acele vremuri de glorios comunism. De data aceasta era un alt fel de “șase”, nu așa, ca atunci, când se striga că vine omul negru, păzea, sa fie toți pe fază! Se zvonea că unul era meșter mare, se pricepea la inundații și conspirații la grătare, un vânător de ursitoare, organist de la Kremlin purtând în sterpe boașe doar venin, altul cu barba marxistă găjâind, un fel de liliac în labirinte-ntunecate peste comori vâjâind, un soi de geolog strateg în ale pierzaniei halde, pe tot neamul său pervers în aur să-l